

1r de Maig de 2013

Discurs de Joan Carles Gallego, secretari general de CCOO de Catalunya

Amigues, amics, companys i companyes,

Bon dia. Avui tornem a sortir al carrer. Ens sobren les raons. Perquè avui estem pitjor que fa un any, amb més atur, amb més pobresa, amb més desigualtat. Però segueixen aplicant les mateixes polítiques antisocials que fan recaure en les condicions de treball i en la desocupació, tot el pes de l'ajust del deute de les entitats financeres. S'ho estan carregant tot i per això hem de sortir al carrer, per evidenciar el rebuig social majoritari a com s'estan fent els coses i per exigir canvis en les polítiques i en les actituds, dels governs i dels empresaris.

Avui fa 124 anys, el 1889, que el Congrés Obrer reunit a París establí el 1er dia de maig com una jornada de lluita pels drets dels treballadors i treballadores. En record dels màrtirs de Chicago s'establí com a dia de protesta i reclamacions obreres. La gran reivindicació era aleshores la jornada de 8 hores i es va decidir convocar vaga cada 1 de maig per forçar la patronal i els estats liberals a acceptar la jornada de 8 hores. Avui tenim ja la jornada laboral de 8 hores a casa nostra i hem anat conquerint molts altres drets amb la nostra lluita d'aquests anys. Però ni els drets es gaudeixen arreu, ni aquí estan consolidats. Avui, en un món global, els poders econòmics volen arrabassar amb bona part dels drets aconseguits amb anys de lluita. Explotant el treball sense drets en benefici propi o aprofitant la crisi econòmica per retallar drets laborals i socials.

El que ha passat a Bangla Desh, on més de 300 treballadors han mort en condicions de sobreexplotació, és la mostra de la injustícia social del sistema econòmic actual. S'inscriu en la mateixa lògica del que passa a Grècia, on un empresari tiroteja a sindicalistes i treballadors quan aquests reclamen els seus drets; o a Tunísia, on escamots ultradretans al servei de poders econòmics apallissen un sindicalista; o a Andorra, on els drets sindicals segueixen fora dels centres de treball. A Bangla Desh, de la mateixa manera que a les fàbriques tèxtils que van cremar amb treballadors dins a Pakistan, empresaris de fortuna, paguen 30 euros al mes per jornades de 12 hores, es despreocupen de les condicions de treball i seguretat dels tallers on es produeix i després acaparen portades de diaris que els idolatren com a les grans fortunes del país. El seu únic objectiu és el benefici ràpid, l'apropiació del benefici que el treball crea. Ni els preocupa la justícia social, ni la redistribució de la riquesa, ni els drets, ni les llibertats. Per això avui aquí estem vivint enormes atacs als drets laborals i socials. Els mateixos poders econòmics que extreuen el màxim benefici a Bangla Desh, Pakistan, Guatemala, del treball sense drets, són els que volen imposar aquí l'eliminació de drets i llibertats per guanyar més i

més ràpid a costa de les nostres condicions de treball. Quan ens parlen de competitivitat ens parlen de supressió de drets.

Per això aquest 1r de Maig ha de servir també per evidenciar la necessitat de reforçar la capacitat del sindicalisme internacional, la CSI i la CES, per incidir en una nova governança mundial que posi el treball digne en el centre de l'estratègia per un món sostenible i just socialment. Hem de reforçar l'estratègia sindical internacional per exigir regles i controls a l'actual globalització econòmica. Necessitem un govern democràtic de la globalització, que reguli el sistema financer internacional i el posi al servei de l'economia productiva, que controli l'economia especulativa, que supprimeixi els paradisos fiscals, que estableixi una taxa internacional a les transaccions financeres, que vetlli, en definitiva, per un ordre econòmic internacional equilibrat, just i solidari. Cal embridar el poder de les grans entitats financeres i dels grans grups transnacionals, posant fi a les pràctiques especulatives, corruptes i de sobreexplotació laboral.

A Europa està ja demostrat que les polítiques d'austeritat dogmàtica dissenyades per la Troica, són inútils per reactivar l'economia i l'únic objectiu que tenen és posar les bases materials que facilitin el desmuntatge d'un model social de drets laborals i socials. Avui als països del Sud d'Europa, Grècia, Xipre, Portugal, Itàlia, veuen com les seves economies segueixen deprimides i en recessió i augmenten les desigualtats i la pobresa. La Comissió Europea segueix exigint que es baixin els costos laborals i es desmunti el model social com a única alternativa per sortir de la crisi, abundant així en l'absurditat d'unes polítiques que ens porten a augmentar els desequilibris territorials i socials a la UE. El moviment sindical europeu, la CES, hem d'exigir un canvi de les polítiques dominants de la UE. Davant la propera Cimera de caps d'Estat de la UE, el 19 de juny, hem de reforçar la pressió sindical i social per acabar amb l'absurda política neoliberal que està portant a una fractura social en les nostres societats. És per això que la segona setmana de juny hem de convocar mobilitzacions laborals i socials contra l'austericidi a què ens sotmeten i per fer avançar les alternatives per una construcció més democràtica de la UE. Avui necessitem un altra Europa, més Europa política, més Europa fiscal, més Europa econòmica, més Europa social, que posi en el centre de l'estratègia la carta dels drets socials i el benestar de les persones i que entengui que el creixement econòmic ha de ser harmònic i equilibrat a tota la Unió. La UE ha d'establir un marc fiscal progressista de mínims, contemplar regles a la circulació de capitals amb fi especulatiu, promoure inversions estructurals que equilibrin el territori i siguin font d'ocupació i activitat econòmica, ha d'establir un pressupost comunitari amb voluntat d'intervenir per corregir els actuals dèficits en la construcció europea. Del contrari, l'antieuropeisme creixerà i les diferències entre el nord i el sud comportaran també que a cada país s'accentui el risc de dialització social i fractura.

Però aquest 1r de Maig Catalunya es troba immersa en una greu crisi econòmica, social i política. Una situació que té en els 902.000 treballadors i treballadores sense feina, persones que volen treballar i no poden per manca d'oferta de treball, el principal

problema social a donar resposta. Al costat dels centenars de milers de persones en situació de desocupació hi ha més de 267.000 llars amb tots els seus membres a l'atur i més de 113.000 llars on no hi entra cap ingrés. Més de la meitat de les persones en atur han exhaurit ja la prestació. Per això avui hem de cridar fort que la prioritat sindical és l'atur.

Però l'atur no és una variable exògena al sistema econòmic o a les voluntats dels governs, donada per l'atzar o inevitable. L'atur és la conseqüència d'unes polítiques inútils i injustes, que estan fent pagar als treballadors els costos de la crisi que no han generat. Les polítiques neoliberals estan imposant un Déu sagrat al qual hi hem sacrificar tots els drets. Tot es justifica per assolir l'equilibri pressupostari, el dèficit 0. Retallar drets laborals i socials. Però el resultat de tot és que l'economia continua en recessió, l'atur augmenta, la pobresa creix i la desigualtat social es consolida. Cal canviar aquest estat de coses. Amb la mobilització i amb propostes. Perquè no ens hem cansat de dir que hi ha alternatives. La societat té riquesa suficient, cal fer-la aflorar i redistribuir-la, cal fer-la circular i prioritzar la seva utilització. Per això venim dient de fa temps que les primeres reformes a realitzar són la fiscal, que faci aflorar la riquesa que avui s'amaga en el frau fiscal o que grans fortunes i grans empreses no paguen, i la reforma financera, que faci que les entitats financeres intervingudes amb recursos públics facin el paper de banca pública i permeti que el diner flueixi entre empreses i famílies per reactivar l'economia.

Atur i empitjorament de les condicions de treball són les conseqüències de les polítiques que s'apliquen. I aquestes són les que estan imposant els poders econòmics per augmentar la seva taxa de guanys i acumular més poder i riquesa en cada cop menys mans. I aquests són els que s'ho estan carregant tot. Una minoria de la societat vol liquidar drets i llibertats en benefici propi, amb independència que això estigui perjudicant la immensa majoria i obrir una via de perillosa fractura social. I aquesta minoria social que té el poder econòmic avui té l'hegemonia ideològica, cultural i política. Disposant del poder polític que exerceixen els governs a Europa, Espanya i Catalunya i amb el control del poder mediàtic, estan aplicant unes mesures que s'ho estan carregant tot. El treball, les condicions de treball, la negociació col·lectiva, els serveis públics, la protecció social, els mitjans de comunicació i la pluralitat informativa i la democràcia.

Es carreguen el treball, perquè les contrareformes laborals estan facilitant l'acomiadament i dificultant la tutela sindical, i les retallades estan deprimint encara més l'economia impedit que es creï ocupació suficient. S'estan carregant les condicions de treball, utilitzant la contrareforma laboral i la posició de poder dels empresaris davant l'afebliment de les tuteles judicials i del paper de les organitzacions sindicals, per inaplicar convenis, modificar condicions de treball, rebaixar sous. Aprofitant la situació d'atur i de feblesa dels treballadors i treballadores i d'atac a les seves organitzacions per donar com a única alternativa la subocupació i la precarietat. Com proposa CEOE i la lliure disposició.

I s'estan carregant la negociació col·lectiva, els convenis col·lectius. Aquest és un dels atacs més durs als drets laborals als quals estem assistint aquests dies. Sectors empresarials estan utilitzant les possibilitats que els dóna la contrareforma laboral per bloquejar la negociació col·lectiva i utilitzen la posició d'avantatge que els dóna la llei per fer xantatge sobre les condicions de treball: o pacteu la rebaixa de les condicions de treball o us quedeu sense conveni i, per tant, us aplico la rebaixa de les condicions de treball que no voleu signar-me. Es senten forts i pretenen que les condicions de treball les pugui imposar cada empresa al marge de la cobertura general del conveni sectorial. Volen negociar tenint com a únic referent l'Estatut dels treballadors on es situa l'horitzó del salari mínim, 645 € i la jornada de 40 hores. Davant el bloqueig de la negociació aquest mes de maig ens mobilitzarem, les patronals han d'entendre que no pensem renunciar al dret a la negociació col·lectiva, que és un dret democràtic, que és la garantia de les nostres condicions de treball. Hem de fer confluïr els diferents sectors amb el conveni bloquejat i els diferents conflictes laborals avui existents en una gran jornada de lluita que permeti visualitzar la disposició dels treballadors i treballadores, de la neteja d'edificis i locals, del metall, de les fleques, del transport de mercaderies, del port, grans superfícies, els treballadors i treballadores públics, etc., a defensar les condicions de treball i a lluitar per l'ocupació, l'ocupació de qualitat.

Amb les retallades pressupostàries es volen carregar els serveis públics i la protecció social. Ho estem veient, a base de retallar s'està perdent qualitat dels serveis públics i la seva provisió va en disminució. S'obre així una via a la privatització i els drets de ciutadania es converteixen en negoci. Darrera les retallades hi ha la voluntat de convertir en negoci els nostres drets. Per això juntament amb moltes organitzacions socials amb qui confluïm en la Plataforma Prou Retallades ho denunciem i ens hi oposem. Perquè és injust, ja que es trenca la cohesió social, consolida la desigualtat i ens allunya dels nivells de benestar propis d'una societat avançada. Però sobretot perquè és també inútil des del punt de vista de la reactivació econòmica ja que s'està destruint ocupació i es renuncia a invertir en el futur. Per això hem de denunciar que a dia d'avui no s'hagin presentat els pressupostos de la Generalitat de Catalunya i en paral·lel es vagin aplicant retallades rere retallades. Amb l'excusa que no hi ha pressupost, tenim un pressupost prorrogat que avala les retallades però sense que hi hagi cap debat ni polític ni social sobre les prioritats de les polítiques públiques. I això és antidemocràtic. Coincidim que l'actual finançament de Catalunya és insuficient i que hi ha deutes contrets pel govern de l'estat que dificulten la gestió econòmica, però això no pot servir per amagar unes polítiques antisocials com les que s'han plasmat en els pressupostos dels darrers anys i que són les que avui s'apliquen. Hi ha alternatives i no passen per sacrificar-ho tot al sostre de dèficit, sigui l'1% o sigui el 2%. L'alternativa passa per saltar-se la llei d'estabilitat financera i treballar per augmentar els ingressos amb una reforma fiscal integral i profunda, que gravi proporcionalment la riquesa i els beneficis, especialment de grans fortunes i grans empreses que s'aprofiten de regals fiscals i el bon tracte, i que es lluiti contra el frau fiscal. I aplicar l'ingrés públic a polítiques actives industrials que generin

activitat econòmica i ocupació que és el que crearà la riquesa necessària perquè a mig termini s'equilibrin els pressupostos. Una reforma fiscal, una reforma financera i polítiques adreçades a canviar el model productiu i garantir la cohesió social són possibles des de la voluntat política a Catalunya.

I s'estan carregant la protecció social. Ja ho vam veure quan van modificar la RMI o quan qüestionen les prestacions i subsidis d'atur. Avui darrera la pèrdua d'ocupació o la rebaixa salarial ens trobem cada cop amb l'augment de la pobresa, la pèrdua de l'habitatge i els desnonaments, la subalimentació, els problemes de salut associats. Cal canviar unes polítiques que culpabilitzen els aturats i els exclosos de la seva situació i cal implementar polítiques que lluitin contra l'exclusió social. Per això estem compromesos en l'impuls de la Renda Garantida de Ciutadania (RGC) amb una munió d'entitats i associacions, especialment d'aturats i aturades, perquè cal garantir els mínims de subsistència que garanteixin la inclusió social, perquè des de l'exclusió social la inserció laboral es converteix en impossible. Hem de sortir d'ací compromesos amb la ILP per la RGC. Hem de convertir-la en una gran mobilització on tothom reculli signatures: a l'empresa, al barri, al centre d'estudis, als locals socials i d'esbarjo.

I es volen carregar els mitjans de comunicació i la pluralitat informativa. S'ataca els mitjans públics i s'empitjoren les condicions de treball, tant al sector privat com al públic, i darrera d'això hi ha un corrent de pensament únic que avança i que deixa de banda la independència, que és la base de la pluralitat informativa i quan no hi ha informació de qualitat, independent, plural, és fàcil entendre que la llibertat d'expressió ha entrat en període d'hibernació.

I es volen carregar la democràcia. Per això veiem com avancen les polítiques autoritàries dels governs. Com el diàleg i la concertació social són deixats de banda o com es qüestiona el dret a la negociació col·lectiva. Volen imposar les seves solucions, per garantir que serveixen als seus interessos. Per això avui es conculquen drets i llibertats, individuals i col·lectives, des del dret a la interrupció voluntària de l'embaràs, al dret de manifestació. Per això es qüestiona també el paper de les organitzacions socials en general i de les organitzacions sindicals en particular, ja que saben que mentre hi hagi capacitat d'organització col·lectiva defensarem els nostres drets. Estem immersos en una greu crisi políticoinstitucional. I això dificulta també la solució als problemes econòmics i socials. La greu crisi institucional provocada per la sentència del Tribunal Constitucional, que impugna una decisió votada en referèndum pel poble de Catalunya, s'ha convertit en un greu conflicte social que cal solucionar. El poble de Catalunya tenim dret a decidir el futur de Catalunya, a decidir la forma en què volem exercir els nostres drets nacionals. Per això cal deixar clara la necessitat de celebrar una consulta on el poble lliurement, sense pressions ni xantatges, pugui decidir el seu futur. Però a Catalunya drets nacionals i socials han d'avançar en paral·lel. No és possible supeditar uns a altres, ni es pot utilitzar un horitzó màgic per justificar les retallades d'avui. Els treballadors volem decidir la Catalunya que volem, la nacional i la social. Però també davant la greu crisi

institucional i política cal repensar el funcionament de les nostres institucions i de la pròpia democràcia. Necessitem d'un horitzó polític que doti d'esperança les nostres mobilitzacions, d'un horitzó on els drets laborals i socials configuren les polítiques concretes que organitzen la convivència social. I per això hem d'exigir canvis que augmentin els mecanismes de participació ciutadana, millorar la transparència i eradicar la corrupció, institucions obertes a la ciutadania i respectuoses amb els drets de les persones. Volem que les institucions serveixin al ciutadania i no als lobbys empresarials.

S'ho estan carregant tot. Per això som al carrer i seguirem sortint per denunciar la injustícia social i reclamar que avancin els drets socials i laborals. A posar sobre la taula del debat social el principal problema del país, que és l'atur, i la necessitat de garantir la protecció social que eviti l'exclusió social. I estarem aquests dies exercint el conflicte a les empreses i al carrer per exigir el desbloqueig de la negociació col·lectiva.

La lluita dels treballadors i treballadores al llarg de la història ha avançat en paral·lel a l'avenç de les llibertats i dels drets. Avui sembla que aquesta progressió s'ha truncat. Dependrà de nosaltres recuperar el signe del progrés de la història, de la nostra lluita i de la nostra força. Per acumular més força necessitem generar la consciència social suficient per canviar l'hegemonia política, cultural i ideològica que avui ens domina. La unitat d'acció sindical i la confluència d'organitzacions i moviments socials és una eina important per avançar. La mobilització i la construcció de propostes alternatives és necessària perquè les nostres reivindicacions avancin, als centres de treball i al carrer, als centres d'estudi i als barris.

Hi ha alternatives. Ací i a la UE. Tenim voluntat de lluitar per elles. Seguirem mobilitzats per acabar amb les polítiques de retallades de drets laborals i socials. Per crear ocupació, per garantir la qualitat del treball i per la cohesió social. Companys i companyes, hem de seguir lluitant per apropar l'horitzó de justícia, igualtat i llibertat.

Gràcies,
Salut i bon treball i
Visca el primer de maig.